

geografijo in varstvom okolja. O problematiki varstva okolja, ki ga je zadnja leta tako zaposlila, je objavil v »Našem okolju« veliko člankov in razglabljanj.

Nič manj bogata ni njegova bera na poljudnoznanstvenem in šolskogeografskem področju. Naj spomnimo na berilo »Pogovori o domovini« (1963), prvo tovrstno delo pri nas, na oris »Naših sosednjih držav« (1968), »Svet: v številkah in podobah« (1977), na celo vrsto krajših člankov ali opisov tujih dežel in zlasti na učbenike za poklicne in strokovne šole (»Gospodarska geografija za poklicne šole: 1967, 1970, 1972; »Geografija za tehniške srednje šole«, 1970, 1974, »Obča geografija za srednje strokovne šole«, 1974) ter, ne nazadnje, na turistični vodnik po Italiji (1970). Kot navdušen fotograf z veliko smisla za dobro, angažirano in geografsko izpovedno fotografijo je priredil cel kup diafilmov o Jugoslaviji in drugih deželah za šolski pouk. Mimogrede, naš jubilarant ima tudi veliko smisla za slikarstvo. V redkem prostem času je naslikal veliko občutenih slovenskih krajin, ki krasijo domače sobe in sobe mnogih prijateljev.

Na organizacijskem področju, končno, spomnimo, da je bil naš jubilarant štiri leta predsednik geografskega društva Slovenije in da je aktivno sodeloval na mnogih geografskih zborovanjih.

Zadnja leta je, kljub upokojitvi, prevzel nekatere pomembne in zahtevne naloge. Tako še vedno zastopa Jugoslavijo v mednarodnih organizacijah za varstvo okolja. Sprejel je uredništvo Enciklopedije Jugoslavije za Slovenijo in se v zadregah, ki spremljajo takšen posel, lotil pisanja številnih gesel o slovenski geografiji in slovenski zemlji.

Vse naštetu izpričuje, da je naš jubilarant vseskozi zagnan slovenski geograf ki se sedaj, ko mu čas dopušča, znova bolj udeležuje v geografski vedi. Veseli nas, da vidi v geografiji tudi v bodoče svoje življenjsko torišče. Povezuje jo z varstvom okolja in tako odpira geografiji tudi v tej smeri nove možnosti.

Tovarišu Avguštinu Lahu ob njegovem življenjskem jubileju iskreno čestitamo in mu želimo veliko zdravih in delovnih let, v upanju, da bo v novih okoliščinah, ko je osvobojen različnih zahtevnih delovnih obveznosti, še dalje uspešno prispeval k vsestranskemu razvoju slovenske geografije.

Igor Vrišer

V spomin prof. dr. Valterja Bohinca

18. maja 1984 je v Ljubljani v 86. letu plodnega življenja po krajši bolezni umrl prof. dr. Valter Bohinec. Geografski vestnik se je pokojnika spomnil ob njegovi sedemdesetletnici (1968) in osemdesetletnici (1978). Zato tu o njegovem življenju in delu ne kaže ponavljati vsega zapisanega. Naj le na kratko preletimo glavne mejnike njegovega življenja. Rojen 12. avgusta 1898 v Voloskem pri Opatiji, je po gimnaziji v Ljubljani in po predhodnem strokovnem izpopolnjevanju na tujih univerzah, l. 1921 kot prvi promoviral z disertacijo na mladem Geografskem inštitutu ljubljanske univerze. Pod prof. A. Gavazzijem je postal skraja pomožni in nato, v letih 1922–26, redni asistent. V letih 1936–42 je bil privatni docent za regionalno geografijo. Čeprav je najbolj plodna leta preživel kot srednješolski profesor geografije na ljubljanskih srednjih šolah, se ni odrekel strokovnemu delu, tako da je ob svoji smrti zapustil vrzel v štirih panogah; v geografiji, kartografiji, jamoslovju in bibliotekarstvu. S slednjim se je ukvarjal, ko je bil v letih 1939–1965, to je do svoje upokojitve, zaposlen v NUK.

Bohinčeve geografske objave se začenjajo s prvo razpravo z naslovom *Geografija v Slovencih*, ki je izšla v prvem zvezku naše revije l. 1925. Sledile so razprave iz področja geomorfologije, geografije naselij in prebivalstva in l. 1927 prva mnogostranska predstavitev kake naše jame — *Županova jama*. Njegove regionalnogeografske objave

so večinoma poljudno-znanstvene (o Jadranu, o sodobni Evropi, številni prispevki v dokaj odmevni knjigi *Slovensko Primorje v luči turizma*, Ljubljana 1952). Usmerjenost v regionalno geografijo odražajo predvsem njegovi številni srednješolski učbeniki. Bohinec je spadal med trojico najbolj plodnih piscev srednješolskih geografskih učbenikov (F. Jesenko, V. Bohinec, S. Ilešič). Dve desetletji pred drugo svetovno vojno so dijaki gimnazij govorili, da študirajo Bohinca, dve desetletji po njej, da študirajo Ilešiča (in ne učbenik za geografijo). Še bolj kot pisec razprav in člankov je dr. V. Bohinec postal znan slovenski javnosti kot kartograf. Štiri desetletja so njegovi atlanti in namizni zemljevidi naši mladini razmikali obzorje po domovini in po svetu in štiri desetletja so v uradih iskali slovenske kraje po stenskem zemljevidu Dravske banovine oziroma Slovenije po njegovih, Bohinčevih kartah. Njegovi turistični zemljevidi so po svoji preglednosti in estetiki postali merilo kvalitete, ki je sodobna kartografija, kljub posebnim izobrazbi strokovnjakov in novi tehniki, v nekaterih pogledih še niso presegla.

23. maja 1984 so se od pokojnika na ljubljanskih Žalah poslovili tudi jamoslovci, saj je bil pokojnik v letih 1954–62 predsednik Društva za raziskovanje jam Slovenije, 1955–58 predsednik Speleološke zveze Jugoslavije in generalni tajnik IV. mednarodnega speleološkega kongresa, ki je bil l. 1965 v Ljubljani oz. Jugoslaviji.

Kdor se bo po Bohinčevem prikazu geografov na Slovenskem (izšlem l. 1925 v GV) lotil zaslužnih geografov za razvoj naše stroke, ne bo mogel mimo pokojnikovega deleža. Upoštevati bo moral tudi njegov doprinos za poljudno geografijo in analizirati številne pokojnikove članke, ki so med drugim izhajali v *Proteusu*, *Planinskem vestniku*, *Etnologu*, *Turističnem vestniku*, *Mentorju*, *Mladiki*, v *Naših razgledih*, *Glasniku geografskega društva* (v Zagrebu in Beogradu), *jamoslovnih zbornikih*, *koledarjih MD*, pa seveda v reviji *Naše jame*, ki jim je bil dolga leta sourednik, ter *Geografskem obzorniku* in *zlasti Geografskem vestniku*. Njegovo bibliografijo smo objavili ob njegovi sedemdesetletnici v GV, še popolnejša pa je izšla v knjigi *Biografije in bibliografije znanstvenih in strokovnih sodelavcev Slovenske akademije znanosti in umetnosti* (Ljubljana 1976), kajti tudi v tej ustanovi je bil, po upokojitvi, zunanji sodelavec v *Geografskem inštitutu*. Značilnost pokojnikove bibliografije je, da nastopa Bohinec zelo pogosto kot soavtor. To odraža značajsko potezo pokojnika, ki se ni silil v ospredje s svojimi idejami, bil pa je vedno pripravljen pomagati, kjer je bila njegova pomoč zaželjena. Drugo značajsko potezo lahko prav tako izluščimo iz njegove bibliografije: mnogostranska je in obilna, ako pomislimo, da je nastala po srednješolskem pouku, ki mnogim izčrpa vse moči. Čeprav so mu bila zaprta vrata do univerzitetnega učitelja geografije, je ostal zvest svoji stroki z dušo in peresom. Zaradi iste zvestobe do svoje panoge se bomo v slovenski geografiji trajno spominjali imena dr. V. Bohinca. Še toliko bolj, ker je bil eden glavnih pobornikov za ustanovitev Geografskega društva Slovenije in njegovega glasila *Geografskega vestnika*, ki ga je urejal v prvih letih, to je od l. 1925 do 1927. Geografsko društvo je pokojnika tudi zato izvolilo za svojega častnega člana.

Ivan Gams

Dr. Pavletu Blazniku v spomin

Nekaj manj kot leto dni po svoji 80-letnici, ki se je je spomnil *Geografski vestnik* l. 1983 v posebnem članku, je umrl letos 13. junija v Ljubljani. Pokopali so ga v Celju. Od začetka njegovega študija zgodovine in zemljepisa sva si bila nerazdružna prijatelja. Bil je vse od začetka član *Geografskega društva*, naročnik *Geografskega vestnika* in njegov občasen sodrnik. Najina življenjska pot je potekala zelo sorodno. Prvo službo sva opravljala na gimnaziji v Celju. Med zadnjo vojno sva bila oba pregnana, on z družino iz Celja, jaz v dachausko taborišče. Neposredno po osvoboditvi sva bila oba nekaj let vršilca dolžnosti ravnatelja na gimnaziji, on v Celju, jaz v Postojni. Nazadnje sva